

Campos ós once meses.

na Laguna (Tenerife) o 26 de febreiro. O pai, militar, atópase alí nado. É o séptimo fillo dunha familia numerosa de 12 irmáns, que naciou na Coruña cando Xesús ten 11 anos.

EPÍSTOLA LAUDATORIA PARA XESÚS CAMPOS

Víctima dun tempo escuro e duro, anxo irónico, hoxe no Ceo de Breogán, patria póstuma dos que, por seren verdadeiramente intelixentes, foron «bos e xenerosos»

Irmán Xesús, nos eidos de Galicia chovían chumbo tódalas estrelas, cando ti, mozo aínda, certa noite, deixaches orfa esta triste terra.

Eu ben sei, camarada e humorista, que te ris, dos meus versos, sen xenreira porque sabes da suor destas estrofas nacidas pra chora-la túa ausencia.

Non hai musas, Xesús, que a ti te gaben coa lucidez da túa intelixencia nin mestres de Moral que nos maticen os compromisos teus en cada entrega.

Pasaches pola vida regalando faíscas de bondade e de sabencia, gozoso nas tarefas solidarias fillas da lei da túa gran bandeira.

En tempos de miseria un bafo mouro apagou o fulgor da túa devesa: árbore decotada nesta vida decidiches «pasar» desta existencia.

Non virá nalgún tempo, se é que vén, un lostregar desde tan clara idea, un cidadán tan «bo e xeneroso» como un verso do Himno desta Terra.

Xesús Alonso Montero

as e Eduardo Blanco-Amor no «I Seminario sobre o Libro en 1972.

o a Ramón Piñeiro no Museo Iside (1972).

RETRATO DO ARTISTA INCANDESCENTE

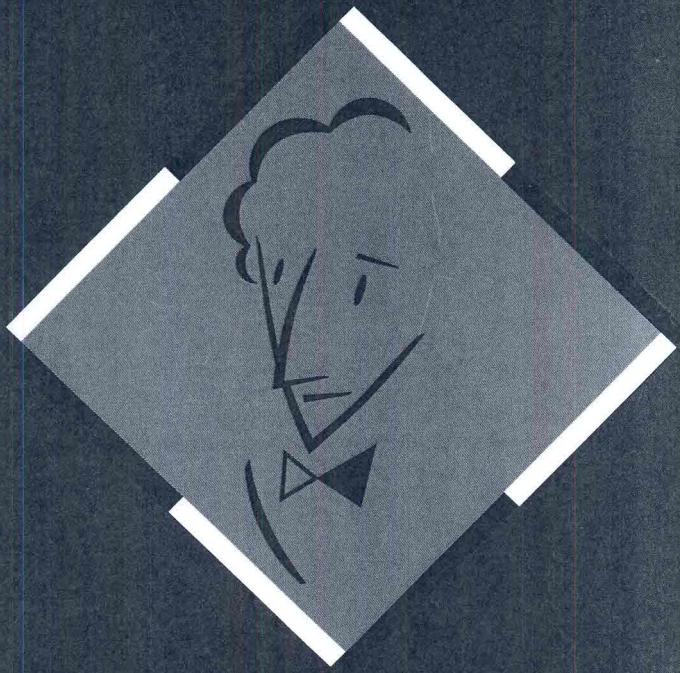
Non sei se foi antes o ovo ou a galiña, a función ou o órgano, o medio, a mensaxe ou a paisanaxe. Descoñeo se o seu humor se adaptou ó medio ou se este foi unha consecuencia daquel. O caso é que Chichi non publicou nos xornais de gran tirada. Apenas algúns debuxo ciscado aquí e alá nalgúnha publicación militante, practicante ou protestante. O seu medio foi a libreta, a folla voante, o libelo, a octavilla, o mantel de papel da mesa dalgún bar, unha caixa de mixtos, un anaco de papel de periódico... Todo soporte valía cando lle daba a fervenza debuxística. E dáballe sempre. O bule-bule levouno a unha incesante produción privada, disparada, disparatada, feita a man (alzada). A súa obra chegou a competir en difusión (OJD) cos grandes medios. E todo de man en man, de ti a ti (lé, comenta, difunde, pasa a bola) até converter a súas libretas en verdadeiros medios de comunicación de masas.

Todo como se él mesmo fora un inmenso departamento de axitación, propaganda, chorreo e cachondeo, que non paraba de matinar, retratar, satirizar, ironizar e taladrar a todo bicho vivinte. Toda situación era un xogo. Convertía en obxeto da súa obra toda persoa ou cousa, ser animado ou inanimado; ninguén se libraba. O seu humor agudo, incisivo, como de Black & Decker, non tiña acougo e a súa arte visual, inusual, insólita, insolente, tiña o seu perfeto complemento nun verbo certeiro, na palabra revirada, na estimulación oral ou escrita.

E nunca tiña vagar: arte na rúa (Nova), na galería, para a galería, na casa, no traballo, no bar, no pub, na discoteca, no almorzo do día dispois. Calquera momento e lugar eran propicios para a súa arte apegada ó inmediato, ó instante, ó minuto, ó amigo, ó coñecido, ó que despistado pasaba por alí. Arte instantánea, arte popular, arti-maña, arte a medida, pret a porter, arte pronta, impronta (persoal). Chiste gráfico, chiste rápido (só coa língua era máis rápido que coa pluma), chiste dedicado, chiste disparado, furado, desaforado, demoedor, desmadrado, desgraciado, desesperado, destructor, acorazado, fragata, corbeta, portaviósns, galeón, carabela, trainera, gamela, bote, salvavidas, salvamantel, salvaslip, salva sea la parte, salvaterra, salvaxe, salvador, sal daí, saltarín, sal e pementa picante.

Pepe Barro

XESÚS CAMPOS

Unha visión aguda e vertixinosa de Galicia